

Arrest

nr. 339 666 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Pieter-Jan DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 12 februari 2022 aan in België en dient op 14 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 16 oktober 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van etnie Pashtun te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Naghlo, in het district Behsud, in provincie Nangarhar. Uw vader werkte voor de Amerikanen als bewaker op de militaire luchthaven van Jalalabad. U werkte als sociaal activist voor de organisatie M. A. (..).

In Afghanistan had u een relatie met een meisje genaamd N. B. (..) of N. (..). N. B. (..)’s familie liet haar niet toe om met u te trouwen. Zeven maanden tot een jaar voor de machtsovername door de taliban werd N. B.

(..) door haar familie vermoord vanwege haar aanhoudend verzet tegen hun beslissing tot weigering van jullie huwelijksverbintenis. Haar familie heeft u vervolgens met de dood bedreigd.

Zes of zeven dagen na de machtsovername door de taliban werd uw vader door onbekende personen ontvoerd, waarna niets meer van hem is vernomen. Na de ontvoering van uw vader bent u naar uw oom B. (..) gegaan.

U heeft Afghanistan verlaten op 25 augustus 2021, tien dagen na de machtsovername. U reisde naar België waar u aankwam op 12 februari 2022 en op 14 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw originele taskara, een kopie van de taskara van uw vader, de originele vaccinatiekaart van uw vader, originele documenten betreffende het werk van uw vader, originele documenten betreffende de moord op N. B. (..), een originele klachtbrief aan de overheid inzake uw problemen in Afghanistan, originele documenten betreffende uw werkzaamheden bij M. A. (..), foto's van uzelf, een familiefoto van uzelf en uw vader, en een postenveloppe.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban vanwege het werk van uw vader voor de Amerikanen. Ook vreest u vermoord te worden door de familie van N. B. (..). Uw advocaat haalt voorts nog aan dat u verwesterd bent en hierdoor problemen moet vrezen ingeval van terugkeer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient opgemerkt dat u doorheen de verschillende asielprocedures in Europa uiteenlopende verklaringen hebt afgelegd over uw identiteit. Zo verklaarde u in Oostenrijk en Bulgarije geboren te zijn in april 2000 (zie Dublin-antwoord Oostenrijk, d.d. 30.03.2022, en Dublin-antwoord Bulgarije, d.d. 13.04.2011), terwijl u in België verklaarde achttien jaar oud te zijn waardoor u de geboortedatum 2004 werd toegekend. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u een andere leeftijd had opgegeven omdat u niet wilde blijven in deze landen en dat u om deze reden zomaar iets hebt gezegd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 06.06.2023 (verder CGVS 1), p. 7), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang in Europa waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat je intentioneel geprobeerd hebt om de Europese asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

U legt wel uw taskara neer om uw verklaringen over uw identiteit te ondersteunen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Dit document kan dan ook niet opwegen tegen bovenstaande vaststellingen.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw liefdesrelatie met N. B. (..). U heeft immers meerdere tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent enkele essentiële gebeurtenissen inzake uw relatie met dit meisje. Zo verklaart u op uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (hierna: het eerste onderhoud) dat u N. B. (..) voor het eerst hebt ontmoet op de trouw van uw paternale neef in het Afghaans jaar 1397 of 2018 – 2019 en dat jullie relatie op deze trouw is begonnen (CGVS 1, p. 20). Op uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (hierna: het tweede onderhoud) verklaart u opeens dat de trouw van uw paternale neef zeven of acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan heeft plaatsgevonden en dat uw relatie met N. B. (..) reeds tweeënhalf jaar voor uw vertrek was begonnen en dat jullie brieven naar elkaar stuurden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 11.07.2023 (verder CGVS 2), p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden en het feit dat u tijdens het eerste onderhoud niets over de brieven had vermeld, verklaart u dat u slechts een mens bent een geen computer en dat u ook vergissingen kan maken (CGVS 2, p. 8). Dat antwoord volstaat niet om deze frappante tegenstrijdigheid over een kernelement van uw relaas uit te klaren. Ook verklaart u dat u niet meer weet wanneer het trouwfeest precies had plaatsgevonden, maar geeft u tegelijkertijd aan dat de trouw een jaar of anderhalf jaar voor uw vertrek was (ibid.). Dit verweer kan niet overtuigen aangezien u opnieuw van antwoord verandert. Dat u doorheen uw persoonlijke onderhouden continu tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop u N. B. (..) zou hebben ontmoet en het

begin van uw relatie, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie met dit meisje.

Bovendien hebt u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw contacten met N. B. (..) vóór en ná de trouw van uw paternale neef. Zo verklaarde u initieel dat u N. B. (..) slechts drie keer had gezien voor de trouw, namelijk één keer in de avond, één keer toen ze onderweg naar de dokter was en één keer toen ze onderweg naar de bazaar was (CGVS 2, p. 6). Later verklaart u plotseling dat u N. B. (..) vóór de trouw enkel hebt gezien onderweg naar de moskee (CGVS 2, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u uw laatste verklaring en stelt u dat dit een antwoord was op de vraag hoe jongens en meisjes elkaar in het dorp kunnen zien (ibid.). Gewezen op uw vorige verklaringen, blijft u vasthouden aan uw eerdere verklaring en antwoordt u N. B. (..) slechts driemaal te hebben gezien vóór de trouw (ibid.). Dit verweer is allesbehalve overtuigend. Het dient herhaald te worden dat het simpelweg ontkennen van uw vorige verklaringen niet volstaat om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt.

Ook hebt u tegenstrijdige verklaringen afgelegd over uw contacten met N. B. (..) ná de trouw van uw paternale neef. Zo verklaart u op uw eerste onderhoud dat u N. B. (..) na het trouwfeest van uw paternale neef nog op enkele andere trouwfeesten hebt gezien alsook wanneer u onderweg was naar de moskee (CGVS 1, p. 20-22). Op uw tweede onderhoud verklaart u opeens dat u N. B. (..) na de trouw van uw paternale neef niet meer hebt gezien of gesproken (CGVS 2, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat N. B. (..) inderdaad aanwezig was op enkele trouwfeesten maar dat u niet de kans had om haar te zien (CGVS 2, p. 11). Nogmaals gewezen op uw eerdere verklaringen, herhaalt u dat u N. B. (..) na de trouw van uw paternale neef niet meer hebt gezien en dat u haar enkel begroette onderweg naar de moskee vóór de trouw van uw paternale neef (ibid.). Deze verklaringen kunnen opnieuw niet overtuigen aangezien het louter herhalen van uw laatste verklaringen de tegenstrijdigheden niet uitklaart. Bovendien bent u opnieuw tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen over uw contacten met N. B. (..) vóór de trouw (zie supra). Dat u gedurende uw persoonlijke onderhouds meermaals van verklaring verandert omtrent uw contacten met N. B. (..) doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze relatie.

Voorts hebt u tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de publieke openbaarmaking van jullie relatie. Zo verklaart u in uw eerste onderhoud dat N. B. (..)’s neven op de een of andere manier kennis hadden gekregen van jullie liefdesrelatie waardoor het nieuws in het dorp verspreid werd (CGVS 1, p. 23). Gevraagd of N. B. (..)’s vader dit dan zelf aan zijn neven had verteld, antwoordt u dat N. B. (..)’s gezin dit niet zelf had verteld aan de neven maar dat deze hier zelf waren achter gekomen (ibid.). Op uw tweede onderhoud stelt u dat u echter dat N. B. (..)’s familie een overleg had gehouden met alle neven om de huwelijksaanzoeken ten aanzien van N. B. (..) te bespreken (CGVS 2, p. 8). Een neef van N. B. (..)’s zou vervolgens in het dorp over jullie relatie hebben gepraat (ibid.). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u uw eerdere verklaringen (CGVS 2, p. 13). Wederom kan dit verweer niet overtuigen aangezien het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen niet volstaat om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie met N. B. (..) en uw daaruit volgende problemen opnieuw ernstig in het gedrang komt.

Daarnaast zijn uw verklaringen op het CGVS ook strijdig met de door u voorgelegde documenten. Zo staat in de door u voorgelegde documenten in verband met de moord op N. B. (..) geschreven dat dit meisje Y. B. (..) heette (zie documenten nr. 5). Geconfronteerd met dit verschil in naam, bevestigt u dat de naam van het meisje Y. B. (..) is en dat er waarschijnlijk een vergissing is gemaakt (CGVS 2, p. 16). Ook stelt u dat er geen verschil is tussen N. B. (..) en Y. B. (..) (ibid.). Deze verklaringen kunnen niet overtuigen aangezien u gedurende uw persoonlijke onderhouds consequent de naam N. B. (..) hebt gebruikt. Bovendien kan niet gesteld worden dat de naam N. B. (..) gelijk is aan de naam Y. B. (..). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie met N. B. (..) en uw daaruit volgende problemen.

Bovendien zijn uw verklaringen op het CGVS omtrent de datum van de dood van N. B. (..) ook tegenstrijdig met de door u voorgelegde documenten. Zo heeft u op het persoonlijk onderhoud verklaard dat N. B. (..) zeven tot negen maanden voor de val van de toenmalige Afghaanse overheid werd vermoord (CGVS 2, p. 14). In de door u voorgelegde documenten staat nochtans geschreven dat het meisje op 10 sawr 1398 of 30 april 2019 werd vermoord (zie documenten nr. 5), en dus meer dan twee jaar vóór de val van de toenmalige overheid. Geconfronteerd met deze inconsistentie, antwoordt u dat er geen data gevonden kunnen worden op de door u voorgelegde documenten (CGVS 2, p. 15). Deze verklaring klaart wederom de tegenstrijdigheid niet uit aangezien de door u voorgelegde documenten in verband met de dood van N. B. (..) duidelijk gedateerd zijn, waardoor nogmaals ernstig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw liefdesrelatie.

Gelet op het geheel van bovenstaande tegenstrijdigheden kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw relatie met N. B. (..). Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw daaruit volgende problemen met haar familie .

Daarnaast slaagt u er niet in om het profiel van uw vader als bewaker op de militaire luchthaven van Jalalabad aannemelijk te maken. Zo bleek uw kennis over de werkzaamheden van uw vader bijzonder vaag en ontoereikend. U verklaart dat uw vader sinds 2006 als bewaker werkte op de luchthaven van Jalalabad

voor het Amerikaans bedrijf E. (...). (CGVS 1, p. 8-9). Wanneer er echter bijkomende inhoudelijke vragen worden gesteld over de tewerkstelling van uw vader, kan u quasi geen details verschaffen en lijkt u verder bijna niets te weten over zijn job (CGVS 1, p. 8-13). Zo weet u niet waarvoor het bedrijf E. (...) staat, hoe deze luchtbasis van de Amerikanen werd genoemd, welke eenheid of departement van het Amerikaans leger hier gestationeerd was en bij welke eenheid of controlepost uw vader precies werkte (CGVS 1, p. 8-11). Wat betreft uw vaders concrete activiteiten op de luchthaven kan u bovendien enkel zeer vage en algemene verklaringen afleggen. Gevraagd naar zijn specifieke werktaken als bewakingsagent, stelt u louter kortweg dat hij in de checkpoints rond de luchthaven de bewaking deed in shiften van twee uur (CGVS 1, p. 9), zonder hierover verdere details te kunnen verstrekken. Wanneer u op het tweede onderhoud wederom wordt gevraagd de specifieke taken van uw vader uiteen te zetten, stelt u opnieuw kortweg dat hij de checkpoints en de luchthaven moest bewaken (CGVS 2, p. 16). Ditmaal verklaart u opvallend genoeg dat zijn shiften vier uur duurden (*ibid.*). Ook legt u zeer oppervlakkige verklaringen af over uw vaders promotie en stelt u louter dat hij van departement veranderde en bevelhebber van een groep van tien personen was geworden (CGVS 1, p. 10). U weet echter niet naar welk departement uw vader werd gepromoveerd of waarom hij deze promotie kreeg (CGVS 1, p. 8-10 en CGVS 2, p. 16). Hoewel het CGVS niet van u verwacht dat u tot in de kleinste details over het werk van uw vader zou kunnen vertellen, kan gelet op uw vaders jarenlange diensttijd en uw vervolgingsproblemen hierdoor redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent uw vaders werkzaamheden alsook een aantal gegevens op een doorleeftde wijze kan toelichten en situeren. Dat u dat niet kan, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vaders werk dan ook in grote mate aan.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over het werk van uw vader worden verder in vraag getrokken vanwege uw verklaringen over de basis en de securitycontrole. U verklaart de basis drie keer te hebben bezocht samen met uw vader (CGVS 1, p. 13). U verklaart dat er slechts één toegangspoort was om de basis te betreden waarbij een zeer zware securitycontrole werd uitgevoerd (CGVS 1, p. 14). Gevraagd hoe deze controle verliep, antwoordt u dat u deze controle werd bespaard omdat uw vader werkte op de luchthaven (CGVS 1, p. 13). Gevraagd om te vertellen wat normaliter werd gecontroleerd aan de basis, stelt u kortweg dat ze een scanner voor ijzer hadden (*ibid.*). Wanneer nogmaals wordt gevraagd om de securitycontrole te beschrijven, antwoordt u tot driemaal toe niet op de vraag (CGVS 1, p. 14). Ook dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw vader op deze basis zou hebben gewerkt.

Daarnaast legt u werkdocumenten voor om de job van uw vader te ondersteunen. Er dient opgemerkt dat deze stukken an sich onvoldoende zijn om het profiel van uw vader en jullie problemen met de taliban aan te tonen. Documenten kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. De werkdocumenten zijn niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Hierbij dient vermeld te worden dat de meest recente datum die op de werkdocumenten van uw vader gevonden kan worden 2012 is (zie documenten nrs. 3). Gevraagd of u in het bezit bent van recentere documenten, antwoordt u ontkennend en verklaart u dat alle recente documenten omtrent het werk van uw vader samen met uw vader waren meegenomen (CGVS 1, p. 15). Bijgevolg kunnen de door u voorgelegde documenten niet aantonen dat uw vader daadwerkelijk tot augustus 2021 op de militaire luchthaven van Jalalabad zou hebben gewerkt.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan het profiel van uw vader als medewerker van het Amerikaanse bewakingsbedrijf E. (...) op de luchthaven van Jalalabad. Het is bijgevolg dan ook niet aannemelijk dat uw vader omwille van zijn werkzaamheden problemen kende met de taliban.

Hoe dan ook zijn de door u aangehaalde vervolgingsfeiten vanwege het werk van uw vader op zich ook niet geloofwaardig. Zo zijn uw verklaringen op het CGVS niet consistent met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde bij DVZ immers dat u wekelijks meeding met uw vader naar de basis en dat u daar als poetsman werkte (Verklaring DVZ, d.d. 21.06.2022, punt 12; DVZ – Vragenlijst CGVS, d.d. 05.12.2022, vraag 5). De taliban zouden u om deze reden hebben bedreigd aangezien ze vermoedden dat u ook met de Amerikanen samenwerkte (*ibid.*). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u slechts driemaal met uw vader naar de basis bent gegaan waar u enkel en alleen speelde op een plein terwijl u wachtte op uw vader (CGVS 1, p. 13-14). Ook verklaart u op het CGVS dat de taliban u in dreigbrieven hadden bedreigd louter en alleen omdat u de oudste zoon was van uw vader (CGVS 1, p. 15-16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, herhaalt u simpelweg uw laatste verklaringen (CGVS 2, p. 19). Ook stelt u dat u slechts een mens bent en niet tweemaal hetzelfde kan vertellen (*ibid.*). Deze verklaringen overtuigen niet aangezien het louter herhalen van uw laatste verklaringen de tegenstrijdigheden niet uitklaren, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de taliban vanwege uw vaders werkzaamheden verder ondermijnd wordt.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vaders werk en de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban omwille van uw vaders werk, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw vader door de taliban ontvoerd werd, gezien dit er het gevolg van zou zijn (CGVS 1, p. 18-19; CGVS 2, p. 16-17).

Tot slot verklaart u dat u voor een organisatie werkte, genaamd M. A. (...), waarbij u weeskinderen en arme kinderen hielp in verband met hun scholing en dat u contact opnam met ngo's voor de aanleg van wegen en

het bezorgen van medicatie (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 17-18). Er kunnen echter vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werkzaamheden bij M. A. (...) aangezien er hieromtrent enkele tegenstrijdigheden kunnen worden opgemerkt. Zo verklaart u in uw eerste onderhoud dat uw baas A. u. (...) was (CGVS 1, p. 4-5), terwijl u in uw tweede onderhoud verklaarde dat A. B. (...) het hoofd van de organisatie was (CGVS 2, p. 18). Geconfronteerd met uw vroegere opmerking dat uw baas A. u. (...) was, herhaalt u uw laatste verklaring en verklaart u dat A. u. (...) het hoofd was van de dorpsraad (ibid.), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring gezien er tweemaal specifiek werd gevraagd om de naam van uw baas te verstrekken. Uw tegenstrijdige verklaringen over de naam van uw baas doen in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Ze doen vooral vermoeden dat u uw verklaringen tracht aan te passen aan de documenten die ter beschikking heeft.

Daarnaast zijn uw verklaringen inzake uw werkzaamheden bij M. A. (...) tegenstrijdig met de door u voorgelegde documenten. Zo verklaart u dat u enkel activiteiten uitvoerde in en rondom uw eigen dorp (CGVS 2, p. 18). In de door u voorgelegde documenten staat nochtans geschreven dat u in de provincies Kunar, Laghman en Nangarhar hebt gewerkt (zie documenten nrs. 4a). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u dat er op de documenten enkel staat geschreven dat de organisatie daar werkzaamheden uitvoerde, niet uzelf (CGVS 2, p. 18). Deze verklaring klaart de tegenstrijdigheid niet uit aangezien in de documenten duidelijk wordt vermeld dat u in deze provincies zou hebben gewerkt, waardoor er verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw professionele activiteiten.

Volledigheidshalve kunnen er nog enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en uw stukken worden opgemerkt. Zo verklaart u voor de organisatie "M. (...)" of "M. A. (...)" te hebben gewerkt, terwijl in de door u voorgelegde documenten wordt gesproken van M. B. .C .S. (...) (zie documenten nrs. 4a-b). Verder is stelt u anderhalf jaar voor de machtsovername te zijn beginnen werken voor M. A. (...), terwijl in de door u voorgelegde documenten staat geschreven dat u reeds sinds april 2019, en dus meer dan twee jaar voor de val, bent beginnen werken (zie document nr. 4a). Deze tegenstrijdigheden doen niet alleen afbreuk aan de bewijswaarde van uw stukken, maar tasten eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw activiteiten aan.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u sociaal actief was voor M. A. (...) of M. B. C. S. (...), vormen deze verklaringen geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Tot slot haalt uw advocaat aan dat u verwesterd bent (CGVS 2, p. 19). Het is op zijn minst opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van 'verwestering' wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer (CGVS 1, p. 15-17), maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt (CGVS 2, p. 19). Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken. Bovendien toont uw advocaat niet concreet aan dat u verwesterd bent. Hij verwijst enkel naar uw uiterlijke kenmerken, uw taalkennis en uw integratie in België (CGVS 2, p. 19). Met deze verklaringen toont hij geenszins aan dat deze elementen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u die opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u of uw advocaat aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U noch uw advocaat bent erin geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Uw familie leeft nog steeds in hetzelfde dorp als waar u woonde in Afghanistan en zijn hebben geen problemen meer gekend na uw vertrek (CGVS 1, p. 7 en CGVS 2, p. 19). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De taskara van uw vader geeft hoogstens een indicatie van zijn identiteit en nationaliteit, dewelke niet onmiddellijk ter discussie staan. Inzake de door u voorgelegde vaccinatiekaart van uw vader dient vermeld te worden dat deze het werk van uw vader niet kan bevestigen. Bovendien is deze kaart zeer slecht leesbaar waardoor niet met zekerheid kan worden bepaald dat deze daadwerkelijk van uw vader afkomstig is.

Wat betreft de door u voorgelegde klachtbrief aan de overheid inzake uw problemen in Afghanistan dient te worden vastgesteld dat uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Verder dient inzake de door u voorgelegde foto's worden opgemerkt dat deze de door u voorgehouden problemen niet aantonen. Ook dient inzake de foto van uzelf en uw vader vermeld te worden dat deze van slechte kwaliteit is waardoor niet met zekerheid kan worden gesteld dat het daadwerkelijk uw vader is op de foto.

De postenveloppe toont louter aan dat u post uit Afghanistan hebt ontvangen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont

enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In drie middelen voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, §2, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht aan.

3.2. Stukken

De verzoekende partij heeft bij het verzoekschrift geen stavingsstukken gevoegd.

De verwerende partij maakt op 16 december 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer en voegt nog “*Stukken ter staving verklaringen gedaan bij het CGVS.*”

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij hals gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (Parl.St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.2. Landeninformatie

In zoverre verzoekende partij een gebrek aan informatie over de situatie in Afghanistan hekelt, wijst de Raad erop dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens [zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

3.6.2. Opdat een vluchtrelaas aan deze bepaling wordt getoetst, moet het in eerste instantie geloofwaardig worden bevonden. De commissaris-generaal heeft uitgebreid gemotiveerd waarom dat niet het geval is. Deze motieven komen de Raad als pertinent voor omdat ze de kern van het relaas raken en ze vinden steun in het administratief dossier, zodat het aan verzoekende partij toekomt om ze met concrete argumenten te weerleggen. Het uitgebreide theoretische betoog in het verzoekschrift volstaat daartoe niet. De gemeenplaatsen die zij hanteert -met name dat tegenstrijdigheden en inconsistenties inzake minder relevante details niet mogen meespelen, dat de commissaris-generaal een samenwerkingsplicht heeft, dat zij haar volledige medewerking heeft verleend, dat zij geenszins de bedoeling heeft de Belgische autoriteiten te bedriegen, dat zij formeel achter haar verklaringen blijft staan en niets dan de waarheid heeft verteld, dat haar antwoorden dienen begrepen te worden binnen de grenzen van haar kennis en dat de bevindingen van de commissaris-generaal louter subjectief zijn- volstaan evenmin, nu verzoekende partij dit niet betreft op de specifieke motieven van de bestreden beslissing.

3.6.3. Waar verzoekende partij blootweg wijst op *“het beperkte gebruik van authentieke documenten in (haar) land van herkomst”*, het CGVS *“bovendien geen enkele waarde hecht aan stukken uit Afghanistan, gelet op hun relatieve bewijswaarde”* en haar verklaringen vanuit dit referentiekader moeten begrepen worden, doet zij vooreerst geheel niks af aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij doorheen de verschillende asielprocedures in Europa verschillende verklaringen heeft afgelegd over haar identiteit terwijl

van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. De vaststelling dat verzoekende partij niet eerlijk is over haar identiteit doorheen de verschillende asielprocedures doet terecht afbreuk aan haar algemene geloofwaardigheid en ondermijnt de ernst van de door haar voorgehouden vrees. Gelet op het feit dat verzoekende partij wisselende verklaringen heeft afgelegd over haar identiteit op haar reis doorheen Europa, samen met de blijkens objectieve informatie vastgestelde hoge fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten, stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat de voorgelegde taskara niet kan opwegen tegen het gegeven dat verzoekende partij bewust de Europese asielinstanties heeft trachten te misleiden en dit haar algemene geloofwaardigheid op de helling zet.

Verder doet verzoekende partij met voormeld betoog evenmin iets af aan de verdere vaststelling in de bestreden beslissing dat haar verklaringen inzake haar vluchtrelaas dermate tegenstrijdig, vaag, ontoereikend en onaannemelijk zijn waardoor geen geloof gehecht kan worden aan haar vluchtrelaas. Verder heeft de commissaris-generaal op goede gronden gemotiveerd waarom de door haar voorgelegde documenten aan deze vaststelling geen afbreuk kunnen doen.

Verzoekende partij laat met haar betoog geheel na op concrete wijze de motieven in de bestreden beslissing, die wel degelijk betrekking hebben op de kernelementen van haar relaas, te weerleggen.

3.6.4. Met haar verder evenzeer volledig niet-geconcretiseerd betoog toont verzoekende partij geenszins aan dat de commissaris-generaal een verkeerd referentiekader zou gebruikt hebben. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit algehele lezing van het gehoorverslag blijkt dat er ten aanzien van verzoekende partij onredelijke verwachtingen werden gesteld. In de gehoorverslagen kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekende partij toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over haar vluchtrelaas. Er was ook bijstand van een tolk en haar advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Verzoekende partij noch haar raadsman die haar bijstond tijdens het interview hebben bij het CGVS opgemerkt dat de gestelde vragen het profiel van verzoekende partij te boven gingen. Integendeel, verzoekende partij heeft uitdrukkelijk verklaard alles goed te hebben begrepen (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), 6 juni 2023 en 11 juli 2023, p. 24 en p. 19). Verzoekende partij en haar advocaat hebben ook niets anders gemeld nadat zij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebben ontvangen en in de gelegenheid waren om hierover opmerkingen te maken. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekende partij niet kan volstaan met een algemeen betoog zonder dit betoog ook maar op enige concrete wijze toe te spitsen op de motieven van de bestreden beslissing teneinde deze motieven te weerleggen.

Anders dan wat verzoekende partij ook lijkt voor te houden stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal geen onrealistische eisen heeft gesteld aan haar kennis over het profiel van haar vader. Zoals de commissaris-generaal trouwens zelf stelt in de bestreden beslissing en hetgeen ook blijkt uit de gestelde vragen tijdens de gehoren, wordt van verzoekende partij geenszins verwacht dat zij een zeer gedetailleerde kennis zou hebben over de tewerkstelling van haar vader. Er kan van haar evenwel wél verwacht worden dat – nu het profiel van haar vader een kernelement vormt van haar vluchtrelaas – zij in staat is om op een aantal eenvoudige en essentiële vragen omtrent de tewerkstelling van haar vader te antwoorden en een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Uit de gehoorverslagen blijkt evenwel dat zij daarin schromelijk tekort schiet. Het excuus dat verzoekende partij in het verzoekschrift naar voren brengt om haar oppervlakkige, ontoereikende verklaringen inzake de tewerkstelling van haar vader te verschonen -met name het argument dat haar vader weinig of geen informatie gaf over zijn tewerkstelling gelet op het risico dat dit kon betekenen voor zijn familie – kan hoegenaamd niet overtuigen om de pertinente motieven in de bestreden beslissing aangaande het ongeloofwaardig karakter van het voorgehouden profiel van haar vader te ontkrachten. Niet alleen gaat dit argument in tegen haar verklaring tijdens het gehoor dat haar vader verhalen vertelde over zijn werk en iedereen in het dorp wist over de job van haar vader (CGVS, NPO, 6 juni 2023, p. 10 en 12) maar benadrukt de Raad evenzeer – zoals de commissaris-generaal ook heeft gedaan – dat blijkens de verklaringen van verzoekende partij haar vader sinds 2006 tewerkgesteld was als bewaker op de luchthaven van Jalalabad (CGVS, NPO, 6 juni 2023, p. 8, 10). Gelet op de jarenlange diensttijd van haar vader kan er van verzoekende partij redelijkerwijze meer kennis over basiszaken met betrekking tot de job van haar vader verwacht worden dan hetgeen verzoekende partij verklaarde. Mede gelet op het feit dat de tewerkstelling van haar vader een kernelement vormt van haar vluchtrelaas, overtuigt verzoekende partij met hetgeen gesteld in het verzoekschrift niet om de vastgestelde lacunes, vaagheden en algemeenheden met betrekking tot de tewerkstelling van haar vader te verschonen.

Door via aanvullende nota nog een kopie te voegen van een stuk inzake de voorgehouden tewerkstelling van haar vader, benadrukt de Raad dat – naast het gegeven dat een kopie gemakkelijk manipuleerbaar is en de authenticiteit ervan niet gegarandeerd is, het document ook slechts geldig blijkt tot eind juni 2011 en dus niet aantoon dat haar vader daadwerkelijk tot augustus 2021 op de militaire luchthaven van Jalalabad werkte – documenten slechts verklaringen kunnen ondersteunen wanneer deze verklaringen geloofwaardig worden bevonden, *quod non in casu*.

3.6.5. Waar verzoekende partij voorhoudt dat de commissaris-generaal uit bepaalde details in haar relaas tot de ongeloofwaardigheid ervan besluit laat zij weerom geheel na concreet te duiden welke details volgens haar de commissaris-generaal zou gebruikt hebben om haar relaas ongeloofwaardig te bevinden. Algehele lezing van de motieven die geleid hebben tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas laat – anders dan wat verzoekende partij bloot voorhoudt – genoegzaam toe vast te stellen dat verzoekende partij omtrent elementen die de kern van haar relaas uitmaken ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. De desbetreffende vaststellingen betreffen hoegenaamd geen details maar wezenlijke elementen van het vluchtrelaas van verzoekende partij waarvan redelijkerwijze verwacht mag worden dat – zo deze voorgehouden feiten op waarheid berusten – zij hieromtrent coherente, doorleefde en aannemelijke verklaringen kan afleggen, *quod non in casu* gelet op de pertinente motivering in de bestreden beslissing ter zake.

3.6.6. Door voorts in haar aanvullende nota louter algemene informatie te benadrukken – *COI Afghanistan Country Focus* van november 2024 – en de overtuiging te zijn toegedaan dat zij omwille van haar eigen tewerkstelling en de tewerkstelling van haar vader wel degelijk risico loopt op vervolging slaagt verzoekende partij er evenmin in de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat zij geen gegronde vrees voor de taliban aannemelijk heeft gemaakt te weerleggen.

Zo immers al aangenomen zou kunnen worden dat haar vader in het verleden werkzaam was op de militaire luchthaven van Jalalabad, *quod non*, blijkt immers uit de beschikbare landeninformatie niet dat er heden sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren bij de voormalige Afghaanse autoriteiten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een persoon die in het verleden voor buitenlandse troepen werkzaam was een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan: *Targeting of individuals* van augustus 2022, blz. 74-77; EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024, blz. 33-34). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of voor buitenlandse troepen worden of zullen worden geviserd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. Verzoekende partij, wiens uiteenzettingen daaromtrent, gezien de pertinente motieven in de bestreden beslissing, niet als geloofwaardig kunnen worden bevonden, toont niet aan wel degelijk geviserd te zijn of zullen worden door de taliban.

Verder heeft de commissaris-generaal evenzeer op goede gronden vastgesteld dat verzoekende partij haar eigen voorgehouden tewerkstelling bij M.A. of M.B.C.S. niet aannemelijk heeft gemaakt zodat haar verwijzing naar voormelde landeninformatie evenmin afbreuk doet aan het besluit dat zij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt.

3.6.7. Verzoekende partij beticht het CGVS verder weliswaar van subjectiviteit, doch zij reikt geen elementen aan die deze – nochtans ernstige – aantijging kunnen onderbouwen. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid, enig gebrek aan objectiviteit of enig gebrek aan ernstig onderzoek worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoekende partij brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit kan blijken dat hetgeen opgenomen in de gehoorverslagen niet correspondeert met haar verklaringen, dit nog temeer zijzelf noch haar advocaat enige opmerking hebben gemaakt na het verkrijgen van een kopie van de gehoorverslagen.

3.6.8. Het poneren van een vrees voor vervolging en het zonder meer tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kunnen bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Immers, met een dergelijk algemeen betoog weerlegt noch verklaart verzoekende partij de in de bestreden beslissing aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas en nood aan internationale bescherming.

3.6.9. Inzake het betoog dat verzoekende partij bovendien is getraumatiseerd moet de Raad vaststellen dat *in casu* geenszins (objectieve) stukken voorliggen ter staving van een trauma waarmee een invloed ervan op haar verklaringen wordt aangetoond. *In casu* kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoekende partij niet in staat zou zijn om haar relaas op een consistente wijze uiteen te zetten en volwaardige, consistente, eenduidige, doorleefde verklaringen af te leggen. De Raad moet aanstippen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schoulers van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is dan ook aan verzoekende partij om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door haar voorgehouden vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

3.6.10. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.11. Waar verzoekende partij voorts in het verzoekschrift en haar aanvullende nota een vrees aanvoert omwille van (gepercipieerde) verwestering oordeelt de Raad als volgt.

De Raad herhaalt dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren, temeer de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 16 december 2025 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels heeft geactualiseerd en aangevuld.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De beschouwingen in het verzoekschrift en de aanvullende nota doen hierover niet anders besluiten.

Met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog inzake “*verwestering*” maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij, die aangaf soennitisch moslim te zijn (CGVS, NPO, 6 juni 2023, p. 4), een politieke of godsdienstige overtuiging heeft die in Afghanistan als afwijkend zou kunnen worden aanzien en waardoor zij dreigt te worden vervolgd. Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat zij enige gedraging stelt of een levensstijl heeft die negatief zou kunnen worden gepercipieerd door de taliban. De Raad merkt ook op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan (*Verklaring DVZ*, 21 juni 2022, punt 10 en CGVS, NPO, 6 juni 2023, p. 4), dat zij aldaar nog beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk, waaronder minstens haar moeder, broers, zussen (CGVS, NPO, 6 juni 2023, p. 5), zij hiermee ook nog regelmatig contact heeft (CGVS, NPO, 6 juni 2023, p. 6), dat zij omstreeks augustus 2021 (*Verklaring DVZ*, 21 juni 2022, punt 42 en CGVS, NPO, 6 juni 2023, p. 7) op ruim 17-jarige leeftijd– en dus toen zij reeds grotendeels gevormd was door de samenleving waarin zij opgroeide – Afghanistan verliet, dat zij ongeveer drie jaar en tien maanden in België verblijft en er geen aanwijzingen zijn dat zij zich bepaalde westerse

denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij enige tijd in het Westen heeft verbleven en alhier kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat niet om aan te nemen dat de verzoekende partij daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van deze westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake is van voormelde kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat de verzoekende partij deze zou opgeven of verbergen.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “*risicogroep*” behoort.

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter algemene landeninformatie aan te halen zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan pas verlaten heeft *medio* 2021 en ongeveer drie jaar en tien maanden in België verblijft, het overgrote deel van haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en nog over een netwerk beschikt in Afghanistan, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd). Verzoekende partij slaagt er geenszins in de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

3.6.12. De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviserd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De Raad wijst er ten overvloede nog op dat verzoekende partij een zelfredzame volwassen man is die in Afghanistan nog over een familiaal netwerk beschikt zodat haar betoog in de aanvullende nota dat zij niet in staat zal zijn in Afghanistan in haar basisbehoeften te voorzien niet kan aangenomen worden.

De Raad benadrukt voorts dat thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voorligt.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangharar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt.

Haar uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat haar op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Gelet op deze vaststelling moet niet worden onderzocht of een intern vestigingsalternatief voorhanden is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van de beroepen zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER